

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/24/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125205038
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Krochtová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8125205038.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Krochtovej a členov senátu JUDr. Andreja Radomského a JUDr. Romana Lajoša, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XX, XXX XX E. F., právne zast.: LEGALINK s. r. o., so sídlom Mlynské nivy 53, 821 09 Bratislava, IČO: 50 990 365, proti žalovanému: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré mesto, IČO: 35 831 154, právne zast.: JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom Mýtna 48, P.O.BOX 205, 810 00 Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 17Csp/72/2025 – 58 zo dňa 14.10.2025, takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku II. o zamietnutí žaloby čo do sumy 550,- eur.
- II. Mení rozsudok vo výroku II. tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni aj primerané finančné zadostučinenie v sume 100,- Eur v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- III. Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania a odvolacieho konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“ a „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 50 EUR v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla. III. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu vychádzajúc pri výpočte trov konania z prisúdenej istiny.“

2. Rozhodnutie právne zdôvodnil podľa § 53 zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 3 ods. 3 a 5, § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“).

3. Súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa sa voči žalovanému domáhala nároku na primerané finančné zadostučinenie, keďže ako spotrebiteľ si voči nemu úspešne uplatnila svoj nárok v základnom konaní vedenom na Okresnom súde Prešov sp. zn. 13Csp/202/2019-63. V tomto konaní súd zastavil konanie vedené v prospech žalovaného (vtedy v pozícii žalobcu), ktorý sa domáhal, aby súd zaviazal žalobkyňu (vtedy v pozícii žalovanej) zaplatiť mu sumu 7 267,69 EUR s príslušenstvom. K zastaveniu konania došlo z dôvodu späťvzatia žaloby žalovaným (vtedy v pozícii žalobcu), ktorý v späťvzatí zo dňa 13.06.2022 neuviedol žiadne dôvody späťvzatia žaloby. V predmetnom konaní žalobkyňa podala dňa 09.07.2020 vyjadrenie, kde vzniesla námietku premlčania s poukazom na § 103 Občianskeho zákonníka a skutočnosť, že premlčacia doba začala plynúť už odo dňa nasledujúceho po zročnosti splátky, s ktorou

bol žalovaný v omeškaní ako s prvou. V uznesení, ktorým súd zastavil konanie, druhým výrokom uložil žalovanému (vtedy v pozícii žalobcu) nahradiť žalovanej trovy konania v rozsahu 100 %. Žalovaný (vtedy v pozícii žalobcu) žalobkyni uhradil trovy pôvodného konania vedeného pod sp. zn. 13Csp/202/2019 vo výške 595,10 EUR.

4. Krajský súd v Prešove vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil záver, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný (napr. uznesenie 9Co/50/2018 zo dňa 26.06.2018 alebo 17Co/17/2018 zo dňa 10.04.2018). Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 sa s týmto názorom stotožnil a uviedol nasledovné: „Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje.“

5. V predmetnej veci bolo nesporné, že žalobkyňa bola ako spotrebiteľka úspešná v konaní, ktoré proti nej viedol žalovaný (vtedy v postavení žalobcu) o zaplatenie 7 267,69 EUR s príslušenstvom. Skutkový stav ako taký - že tu prebehlo predchádzajúce konanie a s akým výsledkom skončilo - nebol medzi stranami sporný, jedine ak kvalifikácia toho, či zastavenie predchádzajúceho konania pre späťvzatie žaloby spôsobuje vznik nároku na primerané finančné zadostučinenie, a teda či došlo k porušeniu spotrebiteľských práv zo strany žalovaného. Sporným v tomto konaní bolo predovšetkým právne posúdenie splnenia zákonných predpokladov pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia, aktívna a pasívna vecná legitímácia strán sporu a výška prípadného primeraného finančného zadostučinenia.

6. Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 22CoCsp/28/2023-69 zo dňa 27.03.2024 zrušil rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 4Csp/74/2022-44 zo dňa 07.02.2023, ktorým bola žaloba o primerané finančné zadostučinenie zamietnutá a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že sa nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že vydané Upovedomenie o zastavení konania (v upomínacom konaní) nemožno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených Zákom o ochrane spotrebiteľa. Na základe žaloby žalovaného bol riadne vydaný platobný rozkaz, proti ktorému podal žalobca včas riadne odôvodnený odpor, v ktorom namietal neplatnosť uzatvorenej Dohody o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky pre rozpor s dobrými mravmi a vzniesol námietku premlčania. Návrh na pokračovanie v konaní zo strany žalovaného podaný nebol. Z toho možno jednoznačne dôvodiť, že žalovaný zobral do úvahy dôvody uvedené v odpore ako napr. premlčanie dlhu a v konaní už nepokračoval. Žalovaný neuviedol žiaden dôvod, pre ktorý netrval na pokračovaní v konaní, ktoré sám inicioval podaním žaloby. Keďže návrh na pokračovanie v konaní môže podať iba žalobca v upomínacom konaní a tento tak neurobil, nemohol ani žalobca v tomto konaní nijakým spôsobom zabezpečiť, aby sa v začatom konaní pokračovalo na základe ním podaného odporu a že by následne vo veci samej rozhodol súd o konkrétnom nároku z porušenia práva na ochranu spotrebiteľa. Išlo o úspešnú obranu žalobcu voči nároku žalovaného. Odvolaciemu súdu sa teda javilo, že základ nároku na primerané finančné zadostučinenie je daný zastavením upomínacieho konania na základe odporu žalovaného (teraz žalobcu). Nie je dôležité, či spotrebiteľ v konaní vystupuje ako žalobca alebo žalovaný, je dôležité, či úspešne uplatní porušenie svojich spotrebiteľských práv. Pokiaľ sa spotrebiteľ ako žalovaný v konaní úspešne bráni tým, že dodávateľ porušil jeho spotrebiteľské práva a z toho dôvodu bude žaloba zamietnutá, tak potom možno konštatovať, že spotrebiteľ úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva.

7. Súd po vykonanom dokazovaní s poukazom na citované ustanovenia a závery vyšších súdov dospel k záveru, že dikcia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa bola naplnená, keďže žalobkyňa ako spotrebiteľka sa na súde úspešne bránila v konaní o zaplatenie sumy 7 267,69 EUR s príslušenstvom, ktoré si voči nej uplatnil veriteľ, a tak má právo na primerané finančné zadostučinenie od žalovaného,

ktorý za toto porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa zodpovedá. Súd má za to, že i úspešná obrana spotrebiteľa v súdnom konaní napĺňa hypotézu § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z..

8. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Primerané finančné zadosťučinenie má pritom plniť jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení z neplatných právnych úkonov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv a jednak funkciu satisfakčnú, predstavujúcu určitú odmenu spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu, resp. bránil v spore s nepochybné ekonomicky a právne silnejším dodávateľom (žalobkyňa vyhľadala právnu pomoc a zvolila si právneho zástupcu) a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Minimálne po dobu do právoplatného rozhodnutia súdu bola žalobkyňa v neistote ohľadom svojich nárokov, resp. rozsahu povinnosti.

9. Súd mal tak za to, že vyššie uvedené porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa boli v tomto konaní riadne preukázané. Súd navyše zastáva názor, že porušenie práva alebo povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi nemusí byť konštatované vo výroku rozsudku, pretože takáto podmienka nevyplýva zo znenia ustanovenia § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. V danom prípade dokonca ani nepadlo meritórne rozhodnutie vo veci, nakoľko žalovaný (vtedy v pozícii žalobcu) tomu späťvzatím žaloby zabránil.

10. Na základe toho súd priznal žalobkyni nárok na primerané finančné zadosťučinenie voči žalovanému, pričom sa ale nestotožnil s výškou uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia. Súd priznal žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie v sume 50 EUR, pričom sa domnieva, že priznaná suma reflektuje konkrétne skutkové okolnosti v danom prípade, závažnosť správania žalovaného v predchádzajúcom konaní a intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov, prípadne potenciálnych dôsledkov, ktoré spotrebiteľovi hrozili, ako aj subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Pri výške určenia primeraného finančného zadosťučinenia súd zohľadnil všetky osobitosti tohto prípadu a dospel k záveru, že primerané finančné zadosťučinenie vo výške 50 EUR považuje za primerané, spĺňajúce jednak funkciu satisfakcie pre žalobkyňu a minoritne aj funkciu sankcie pre žalovaného. Reálny zásah do majetkovej sféry žalobkyne v súvislosti s uvedenými porušeniami práv žalobkyne tu však absentuje, existovala iba hrozba tohto zásahu. Pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia súd taktiež zohľadnil, že žalobkyni bola v základnom konaní priznaná aj náhrada trov konania v plnom rozsahu. Za nemenej významnú súd považuje skutočnosť, že žalobkyňa do podania žaloby v pôvodnom konaní, i doposiaľ, neuhradila ani istinu úveru a priamo žalovanému nevyplácala žiadnu časť dlhu.

11. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu vychádzajúc pri určení výšky trov konania z prisúdenej istiny. Plný úspech žalobkyne v konaní, kde výška plnenia závisí od úvahy súdu, súd odvodzoval od úspechu v základe nároku.

12. Proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalobkyňa, pričom namietala výšku priznaného primeraného finančného zadosťučinenia v sume 50 EUR. Ak súd prvej inštancie uviedol, že v prípade žalobkyne absentuje reálny zásah do majetkovej sféry, podľa žalobkyne tento názor je nesprávny. Platné znenie normy § 3 ods. 5 posledná veta zák. č. 250/2007 Z. z. žiadnu ujmu nevyžaduje. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/350/2015 z 31.03.2016, z ktorého plynie, že jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, čo znamená, že zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma.

13. Pokiaľ súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobkyni bola v základnom konaní priznaná aj náhrada trov konania v plnom rozsahu, daná skutočnosť nemá žiadny súvis s týmto konaním. Je logické, že ak bola žalobkyňa v pôvodnom konaní úspešná, mala právo aj na plné trovy konania. Táto okolnosť nemôže mať vplyv na určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia.

14. Žalobkyňa ďalej poukázala na to, že jedným z dôvodov priznania primeraného finančného zadostučinenia v symbolickej výške bolo to, že do podania žaloby v pôvodnom konaní, i doposiaľ, žalobkyňa neuhradila ani istinu úveru a priamo žalovanému nevyplácala žiadnu časť dlhu. V tejto súvislosti žalobkyňa dodala, že súd opomenul skutočnosť, že výška vrátenej sumy nemá vplyv na výšku primeraného finančného zadostučinenia.

15. Priznaním symbolickej sumy 50 EUR sa tak vytráca zámer zákonodarcu vyjadrený v § 3 zákona č. 250/2007 Z. z., ktorý má úspešnému spotrebiteľovi priznať primeranú finančnú satisfakciu za úspech v súdnom spore s neúspešným dodávateľom. Za primeranú satisfakciu (prevenciu, sankciu a odradenie dodávateľa a jeho nasledovníkov do budúcnosti od nekalého konania) však rozhodne nemožno považovať symbolickú sumu 50 EUR, ktorá netvorí ani 1% z pôvodne žalovanej sumy, ktorú si uplatnil dodávateľ voči spotrebiteľovi.

16. Žalobkyňa okrem iného poukázala na aktuálny rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22CoCps/5/2025 zo dňa 09.06.2025, ktorý potvrdil výšku primeraného finančného zadostučinenia na úrovni 30 % z pôvodne žalovanej sumy.

17. Na základe toho žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozsudok v jeho napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne aby rozsudok zmenil tak, že prizná žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 700 EUR a zároveň zaviazá žalovaného, aby jej nahradil trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

18. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril.

19. Krajský súd v Prešove, ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) subjektom k tomu oprávneným (§ 359 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré rozhodnutiu súdu prvej inštancie predchádzalo, v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že rozsudok vo výroku II. o zamietnutí žaloby čo do sumy 550,- eur je vecne správny a vo zvyšnej časti výroku II. neboli splnené podmienky pre potvrdenie, ale ani pre zrušenie rozsudku, čo malo za následok jeho zmenu.

20. Predmetom odvolacieho prieskumu bol rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou súd žalobu o priznanie primeraného finančného zadostučinenia nad sumu 50 EUR zamietol.

21. Odvolací súd poukazuje na to, že vo vzťahu k ustanoveniu § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., či už v pôvodnom alebo terajšom znení, je potrebné uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadostučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadostučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi, pričom nie je právne významné, či sa spotrebiteľ v pôvodnom konaní aktívne domáhal svojich práv v procesnom postavení žalobcu, resp. či svoje práva uplatnil v rámci obrany, v procesnom postavení žalovaného. V tomto ohľade sa odvolací súd stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, ktorý rovnako poukázal na významné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017, z ktorého okrem iného vyplýva, že jediným predpokladom pre priznanie takéhoto nároku je, že spotrebiteľ sa na súde úspešne domohol svojich práv, a nie je potrebné preukazovať, že spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma. V okolnostiach danej veci súd prvej inštancie v základnom konaní zastavil konanie, ktoré viedol žalobca (v tomto konaní žalovaný) voči žalovanej (teraz žalobkyni) z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom, čo žalobca neodôvodnil. Žalobkyni v procesnom postavení žalovanej bola v základnom konaní priznaná voči žalobcovi (tu žalovanému) náhrada trov konania v rozsahu 100 %.

22. Výšku primeraného finančného zadostučinenia priznanú súdom prvej inštancie (50 EUR) považuje odvolací za neprimerane nízku. Odôvodnenie priznanej výšky nároku musí byť presvedčivé, lebo táto podľa zákona č. 250/2007 Z. z. spočíva na voľnej úvahe súdu, ktorá ale nemôže byť svojvoľná. Pri jej stanovení je potrebné vychádzať zo závažnosti porušenia práv a povinností, z okolností tak na strane žalobkyne, ako aj žalovaného a okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv a povinností. Inštitút

primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť podľa odvolacieho súdu najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétna výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti.

23. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na porušenie práv žalobkyne, ktorá v základnom konaní vznesla námietku premlčania a v kontexte späťvzatia žaloby žalovaným, sa súdu javí ako primerané finančné zadosťučinenie v celkovej sume 150 EUR. Súd prvej inštancie už právoplatne priznal žalobkyni sumu 50 EUR, ktorá však nie je postačujúca pre naplnenie kompenzačnej, sankčnej a odradzujúcej funkcie tohto právneho inštitútu. Suma 50 EUR nebude mať dostatočne odradzujúcu funkciu voči dodávateľovi (obchodníkovi), aby sa obdobných konaní, a teda premlčaných nárokov domáhal voči spotrebiteľovi. Žalobkyňa bránila svoje práva v základnom konaní, pričom je potrebné konštatovať, že už samotné súdne konanie je stresujúcim faktorom, odôvodňujúcim priznanie finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa však svoj nárok, okrem jeho prípustnosti v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. ničím ďalším neodôvodnila. Žalobkyňa neuviedla, a to ani v priebehu odvolacieho konania, či konanie žalovaného viedlo aj k vzniku iných negatívnych dôsledkov v jej súkromnom a spoločenskom živote. Takýmito negatívnymi dôsledkami resp. nepriaznivými okolnosťami prípadu, ktoré by mohli vzniknúť v súvislosti s nekalým konaním žalovaného, je napr. vznik nepriaznivej majetkovej a sociálnej situácie v konkrétnom čase, odkázanosť na iných alebo psychická záťaž a pod.. Spotrebiteľské práva žalobkyne boli porušené, a preto správne konštatoval súd prvej inštancie, že žalobkyni vznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Neznamená to však, že jej patrí v takej výške, ako sama požadovala, resp. v takej, v akej jej tento nárok priznal súd prvej inštancie.

24. Žalobkyňa v odvolaní namietala, že nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevyžaduje žiadnu reálnu ujmu a taktiež nie je dôležité ani to, či v pôvodnom konaní uhradila alebo neuhradila veriteľovi istinu úveru. Súčasne namietala, že nie je významné, či jej v pôvodnom konaní bola voči žalovanému priznaná náhrada trov konania.

25. Vo vzťahu k uvedeným námietkam odvolací súd uvádza, že pri priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je potrebné zohľadniť závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorej k nej došlo. Bolo preukázané, že žalovaný si ako žalobca v základnom konaní uplatnil voči žalobkyni sumu 7 267,69 EUR s príslušenstvom. K zastaveniu konania došlo z dôvodu späťvzatia žaloby bez uvedenia dôvodu, pričom predtým žalobkyňa vznesla námietku premlčania. Žalobkyňa teda bola vystavená ujme, ktorá jej hrozila. Toto zistenie postačuje. Nie je potrebné, aby aj reálne došlo k nejakej ujme. Okrem toho súd marginálne môže prihliadnuť aj na to, či žalobkyňa uhradila veriteľovi aspoň istinu poskytnutého úveru, avšak táto okolnosť nemôže byť natoľko významná, aby žalobkyni bolo priznané zadosťučinenie v naozaj symbolickej sume 50 EUR. Pokiaľ ide o priznanie náhrady trov konania spotrebiteľovi v základnom konaní, v okolnostiach prípadov pojednávajúcich o primeranom finančnom zadosťučinení nemôže ísť o aspekt, na ktorý by súd ako na zásadný prihliadal.

26. Predmetom tohto konania je primerané finančné „zadosťučinenie“. Pokiaľ si teda žalobkyňa uplatňuje určitú výšku zadosťučinenia, tak je nevyhnutné, aby exaktne preukázala, z akých konkrétnych dôvodov si takúto výšku uplatňuje, teda napr. aké útrapy, diskomfort, resp. problémy a komplikácie jej žalovaný spôsobil, pričom aj keď je pravdou, že pre základ takéhoto typu nároku postačuje, že žalobkyňa ako spotrebiteľka bola v základnom konaní úspešná, teda preukázala porušenie svojich spotrebiteľských práv. Z hľadiska výšky uplatneného nároku je potrebné preukázať práve vyššie uvedené skutočnosti, teda konkrétne preukázať okolnosti, z ktorých vyplýva, že uplatnená výška tohto nároku 700 EUR je primeraná.

27. Pokiaľ žalobkyňa poukazovala na iné konania vedené na Krajskom súde v Prešove, v rámci ktorých bolo spotrebiteľovi priznané primerané finančné zadosťučinenie vo vyššej sume ako požaduje žalobkyňa, je potrebné zdôrazniť, že primerané finančné zadosťučinenie spočíva na voľnej úvahe súdu a je vždy prispôbené konkrétnym okolnostiam prípadu. Tzv. ujma sa posudzuje zakaždým individuálne a závisí výlučne na posúdení súdu s ohľadom na všetky okolnosti, ktoré žalobca súdu v danom prípade preukáže.

28. Odvolací súd aktuálne zastáva názor, že primerané finančné zadostučinenie nemá predstavovať napr. výšku bezdôvodného obohatenia priznanú v základnom konaní, resp. že neprijateľná zmluvná podmienka má mať hodnotu 300 EUR, resp. 600 EUR. Výška primeraného zadostučinenia má predstavovať určitú sankciu pre dodávateľa a satisfakciu pre spotrebiteľa, avšak vo výške, ktorá sa v bežných veciach pohybuje v rozmedzí od cca 100 EUR do 200 EUR a iba v osobitých špecifických prípadoch môže byť vyššia.

29. V prípade, ak spotrebiteľ požaduje priznať určitú sumu primeraného finančného zadostučinenia, je zároveň povinný preukázať, teda uniesť dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania konkrétnych okolností prípadu, pričom pokiaľ sú tieto okolnosti natoľko špecifické, že výrazne zasiahli do práv a oprávnených záujmov spotrebiteľa, tak je, samozrejme, možné priznať aj vyššiu sumu tohto nároku, avšak pokiaľ spotrebiteľ ale ani len netvrdí konkrétne skutočnosti týkajúce sa uplatneného nároku, tak súd zohľadňuje aj skutočnosti vyplývajúce zo základného konania, od ktorého spotrebiteľ odvíja svoje právo na priznanie primeraného finančného zadostučinenia.

30. Vychádzajúc z uvedeného považoval odvolací súd za primerané priznať žalobkyni finančné zadostučinenie aj v sume 100 EUR (keďže žalobkyni už bola právoplatne priznaná suma 50 EUR v danej veci), preto v súlade s § 387 ods. 1 CSP potvrdil napadnutý výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby nad sumu 550 EUR ako vecne správny a súčasne podľa § 388 CSP zmenil výrok II. rozsudku tak, ako vyplýva z výroku II. tohto rozsudku odvolacieho súdu (obdobne napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14CoCsp/13/2025 zo dňa 11.12.2025).

31. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a 262 ods. 1 CSP. Odvolací súd vychádzal zo zásady úspechu vo veci, ktorú treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu. Nejedná sa o procesne neúspešnú žalobkyňu, ak jej bola priznaná aspoň časť uplatneného nároku. Žalobkyňu treba považovať za plne úspešnú, keď mala plný úspech čo do základu uplatneného nároku, keďže výška priznaného nároku závisela výlučne od úvahy súdu. Žalobkyňa bola v prvoinštančnom konaní a odvolacom konaní úspešná čo do základu nároku, preto jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov celého konania v rozsahu 100 %.

32. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovoliacie dôvody - § 421 a § 422 CSP) a čoho sa dovolateľ domáha (dovoliací návrh).

Podľa ust. § 125 ods. 1 a 2 CSP podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa § 160 ods. 2 CSP dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci.